

Alkotmánybíróság részére

Budapest

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		
Ügyszám: 11/3846-0/2024		
Érkezett: 2024 DEC 30.		
Érkezés módja		
☒ POSTÁN	☐ @	EGYÉB:
Példány: 1	Melléklet: 0	Kezeli/iroda:

Alulírott országgyűlési képviselők (kapcsolattartó: Dr. Tóth Bertalan) az **Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés e) pontja** és az **Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény (a továbbiakban. Abtv.) 24. § (1) bekezdése** alapján kezdeményezzük, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg elsődlegesen, hogy **a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény** (a továbbiakban: Bjt.) **31. §-a ellentétes** az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével, C) cikk (1) bekezdésével, XXVIII. cikk (1) bekezdésével, 26. cikk (1) bekezdésével, 29. cikk (1) bekezdésével és ezért elsődlegesen állapítsa meg, hogy **a támadott törvényhely alaptörvény-ellenes és azt a semmisítse meg**, másodlagosan, hogy az Abtv. 46. § (1) bekezdése alapján hivatalból állapítsa meg, hogy a Bjt. szabályozatlansága miatt, a bérezés tekintetében bekövetkezett, beadványban tárgyalt probléma mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenességet idézett elő, harmadlagosan, hogy az Abtv. 46. § (3) bekezdése alapján hivatalból állapítsa meg hogy az Alaptörvény jogállamiság-klausulájából és a 26. cikk (1) bekezdéséből eredő alkotmányos követelmény, hogy a bírói hatalmi ágban foglalkoztatottak függetlenségét – munkakörük figyelembevételével – egységes bérezés alapján szükséges garantálni, amely nem lehet más hatalmi ág(ak) döntésétől feltételes módon függő.

Az alkotmánybírósági eljárás során az Alkotmánybírósággal a kapcsolattartás feladatait Dr Tóth Bertalan országgyűlési képviselő (e-mail: [REDACTED]) látja el.

Kérjük továbbá a T. Alkotmánybíróság elnökét, hogy tekintettel az indítvány által támadott rendelkezés jelentős hatására, a bírói függetlenséget közvetlenül sértő voltára, az Alkotmánybíróság Ügyrendjéről szóló 1001/2013. (II. 27.) AB Tü. határozat 55. § (1) bekezdése alapján, a jelen beadvánnyal indult ügy gyorsított vagy soron kívüli eljárásban való elbírálását rendelje el.

Az utólagos normakontroll-eljárás alapja

Indítványozók álláspontja szerint az Bjt. támadott szabálya sérti az Alaptörvény alábbi szakaszait:

B) cikk (1) bekezdés

Magyarország független, demokratikus jogállam

C) cikk (1) bekezdés

A magyar állam működése a hatalom megosztásának elvén alapszik.

XXVIII. cikk (1) bekezdés

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

26. cikk (1) bekezdés

A bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélezési tevékenységükben nem utasíthatóak. A bírakat tisztségükből csak sarkalatos törvényben meghatározott okból és eljárás keretében lehet elmozdítani. A bírák nem lehetnek tagjai pártnak, és nem folytathatnak politikai tevékenységet.

29. cikk (1) bekezdés

A legfőbb ügyész és az ügyészség független, az igazságszolgáltatás közreműködőjeként mint közvádó az állam büntetőigényének kizárólagos érvényesítője.

Az indítványozók kérelmei

Indítványozók kezdeményezik, hogy az Alkotmánybíróság elsődlegesen állapítsa meg, hogy **a támadott törvényhely alaptörvény-ellenes és azt a semmisítse meg**, másodlagosan, hogy a Bjt. szabályozatlansága miatt, a bérezés tekintetében bekövetkezett, beadványban tárgyalt probléma mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenességet idézett elő, harmadlagosan, hogy Alaptörvényből – fent idézett rendelkezéseiből – eredő alkotmányos követelmény, hogy a bírói hatalmi ágban foglalkoztatottak függetlenségét – munkakörük figyelembevételével – egységes bérezés alapján szükséges garantálni.

Releváns törvényhelyek

A bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény (továbbiakban: Bjt.)

31. § (1) A bíró kirendelésére a törvényszék elnöke jogosult, ha arra a törvényszék és a járásbíróság között, továbbá ha a törvényszék területén működő járásbíróságok között kerül sor. Egyéb esetben a bíró kirendelésre az OBH elnöke jogosult.

(2) A bírót a bíróságok közötti ügyteher egyenletes elosztásának biztosítása vagy szakmai fejlődésének elősegítése érdekében más szolgálati helyre lehet kirendelni.

(3) A bírót – hozzájárulása nélkül – háromévenként, ezen belül legfeljebb egy évre lehet a bíróságok közötti ügyteher egyenletes elosztásának biztosítása céljából bírói beosztásba, ideiglenesen más szolgálati helyre kirendelni.

(4) A bíró a beosztásából eredő ítélkezési tevékenységének megtartása mellett más szolgálati helyre csak hozzájárulásával rendelhető ki.

(5) A szakmai fejlődés elősegítése érdekében a bíró a törvényszék, az ítélőtábla és a Kúria elnökének kezdeményezésére, a törvényszékre, az ítélőtáblára, illetve a Kúriára kirendelhető.

173. § (1) A járásbíró, a törvényszéki bíró, az ítélőtábla bíróját, a Kúria bíróját beosztási pótlékre jogosult.

(2) A beosztási pótlék összege a bírói illetményalap összegének

a) a járásbíró esetében 20,

b) a törvényszéki bírónál 40,

c) az ítélőtábla bírójánál 70,

d) a Kúria bírójánál 120

százaléka.

186. § (1) Ha a bírót a szolgálati helyétől eltérő más településen működő olyan bíróságra rendelik ki, ahonnan a szolgálati helyére naponta nem tud visszautazni, a kirendelésen töltött munkanapokra – a közlekedési és a szállásköltség megtérítésén túl – ételmezési költségátalányként kirendelési díjra jogosult.

(2) A kirendelési díjat – az (5) bekezdésben foglalt kivétellel – a 187. § (1) és (3) bekezdésében foglaltak alapján kell megállapítani. Ha a kirendelésre a 32. § (1) bekezdése alapján kerül sor, a bíró a díj 150 százalékára jogosult.

(3) Nem számolható el kirendelési díj azokra a munkanapokra, amikor a bíró belföldi kiküldetési díjra jogosult, továbbá ha az ételmezést a kirendelés helyén természetben biztosítják.

(4) Az a bíró, aki tisztségét a 33. §-ban foglaltakra tekintettel kiírt pályázat alapján tölti be rendelkezésre állási pótlékre jogosult. A pótlék összege a bírói illetményalap összegének 20 százaléka.

(5) Ha a tisztségét a 33. §-ban foglaltakra tekintettel kiírt pályázat alapján betöltő bíró az (1) bekezdés szerinti feltételek szerint kerül kirendelésre, a rendelkezésre állási pótlék mellett jogosult kirendelési díjra, amit a 187. § (1) és (3) bekezdésében foglaltak alapján kell megállapítani azzal az eltéréssel, hogy kirendelési díjként a bírói illetményalap egy munkanapra eső részének a 10 százaléka állapítható meg.

A Bjt. 35. § (4) A bírót hivatása méltóságának és felelőssége súlyának megfelelő, függetlenségét biztosító javadalmazás illeti meg.

A legfőbb ügyész, az ügyészek és más ügyészségi alkalmazottak jogállásáról és az ügyészi életpályáról szóló 2011. évi CLXIV. törvény (továbbiakban: Üjt).

27. § (1) Az ügyészt – hozzájárulása nélkül – háromévenként, ezen belül legfeljebb egy évre lehet ügyészségi érdekből vagy szakmai fejlődésének elősegítése érdekében ügyészi munkakörbe, ideiglenesen – szolgálati helyével azonos vármegyében lévő – más szolgálati helyre kirendelni. A fővárosban, illetve Pest vármegyében szolgálatot teljesítő ügyész a fővárosban vagy Pest vármegye területén lévő más szolgálati helyre rendelhető ki. A kirendelésnél az ügyész méltányos érdekét figyelembe kell venni. A kirendelést – a megkezdése előtt legalább tizenöt nappal – az ügyésszel írásban közölni kell, megjelölve a kirendelés helyét, kezdetét és annak időtartamát.

(2) Az ügyész – hozzájárulásával – az (1) bekezdésben meghatározott időtartamon túl, illetve az (1) bekezdésben nem említett szolgálati helyre is kirendelhető.

(3) Nem rendelhető ki hozzájárulása nélkül lakó-, vagy tartózkodási helyétől (a továbbiakban e §-ban együtt: lakóhely), illetve szolgálati helyétől más településen lévő szolgálati helyre: a) a nő várandóssága megállapításától gyermeke hároméves koráig; b) kiskorú gyermekét egyedül nevelő ügyész; c) tartósan ápolásra szoruló közeli hozzátartozóját gondozó ügyész; d) az ügyész tartós betegsége vagy súlyos egészségromlása esetén.

(4) Ha az ügyészt a szolgálati helyétől eltérő más településen működő olyan ügyészségre rendelik ki, ahonnan naponta nem tud szolgálati helyére visszautazni, a kirendelésben töltött munkanapokra – a közlekedési és szállás költségmegtérítésén túl – ételmezési költségátalányként az 57. § (4)–(7) bekezdése szerint számított összegű napidíj illeti meg. Ha az ügyészt más főügyészség illetékességi területére, továbbá a fellebbviteli főügyészség ügyészét más szolgálati helyre rendelik ki, a napidíj 150%-ára jogosult.

(5) Kirendelés esetén az ügyész vasúton történő utazásakor az első osztály igénybevételére jogosult.

(6) Ha az ügyész a kirendelés helyéről naponta nem tud lakóhelyére visszautazni, a kirendelés helye és az ügyész lakóhelye közötti oda- és visszautazás költségeit a munkáltató az ügyésznek megtéríti:

- a) a heti egy alkalommal, valamint a munkaszüneti napok alkalmával és a szabadság igénybevételekor történő hazautazás esetében, továbbá
- b) ha az utazásra a munkáltató érdekkörében felmerült okból, illetve a munkáltató engedélyével került sor.

64. § (6) bekezdés Alacsonyabb szintű ügyésségre történő kirendelés esetén az ügyész beosztási pótléka nem változik, illetőleg címét és a címmel járó pótlékát megtartja, valamint a korábbi szolgálati helye szintjének megfelelő munkaköri elnevezést a továbbiakban is használhatja. Magasabb szintű ügyésségre történő kirendelés esetében az ügyész a kirendelés helyének megfelelő beosztási pótlékra jogosult; a kirendelés időtartamára az ügyészt a címpótlék nem illeti meg.

A munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt.) 53. § (1) A munkáltató jogosult a munkavállalót átmenetileg a munkaszerződéstől eltérő munkakörben, munkahelyen vagy más munkáltatónál foglalkoztatni.

(5) A munkavállaló az (1) bekezdés szerinti foglalkoztatás esetén az ellátott munkakörre előírt, de legalább a munkaszerződése szerinti alapbérre jogosult.

A Bjt. 222.§ (1) bekezdés alapján alkalmazandó Mt. 12. § (1) A munkaviszonnyal, így különösen a munka díjazásával kapcsolatban az egyenlő bánásmód követelményét meg kell tartani. E követelmény megsértésének orvoslása nem járhat más munkavállaló jogának megsértésével vagy csorbitásával.

(3) A munka egyenlő értékének megállapításánál különösen az elvégzett munka természetét, minőségét, mennyiségét, a munkakörülményeket, a szükséges szakképzettséget, fizikai vagy szellemi erőfeszítést, tapasztalatot, felelősséget, a munkaerő-piaci viszonyokat kell figyelembe venni.

Indokolás

1. A TÁMADOTT SZABÁLYOZÁS RÖVID ÖSSZEFOGLALÁSA

A Bjt. rendelkezik a kirendelés főbb szabályairól, emellett a 186. § tartalmaz kirendeléssel összefüggő díjazásra vonatkozó egyes rendelkezéseket. Ugyanakkor a Bjt. nem tartalmaz részletes, garanciális rendelkezéseket a bírák illetményének védelme, a kirendelés miatti esetleges csökkenés esetére, szemben például az ügyészek hasonlóan szabályozott, fentiekben idézett jogintézményéhez képest.

2. A bírói függetlenség alkotmánybíróági gyakorlata

Az Alkotmánybíróság a 27/2020. (XII. 16.) AB határozatban rögzítette, hogy *„A bírói függetlenség az igazságszolgáltatás függetlenségének legfontosabb garanciája. A független igazságszolgáltatás pedig a jogállami működés egyik fundamentuma. A bírói függetlenség nem alapjog, nem is a bíró kiváltsága, hanem a jogkeresők érdekét szolgálja. Ugyanakkor nemcsak igazságszolgáltatási vagy szervezési igazgatási alapelv, hanem egyes elemeiben a bírói tisztséget viselő személy Alaptörvényben biztosított joga és kötelezettsége is. Azzal, hogy az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdése a bírák szakmai és személyi függetlenségét is garantálja, jogot biztosít a bírák mint a bírói szolgálatot ellátó természetes személyek részére a függetlenséghez. Az Alkotmánybíróság mindezek alapján megállapította, hogy alkotmányjogi panaszban hivatkozni lehet a bírói függetlenségre, vagyis az Alaptörvény azon rendelkezésére, amely személy szerint a bírák számára biztosít egyes jogokat.”* {4/2014. (I. 30.) AB határozat, Indokolás [43]–[45], lásd hasonlóan: 33/2017. (XII. 6.) AB határozat, Indokolás [43]–[49]; lásd legutóbb: 3076/2020. (III. 18.) AB határozat Indokolás [12]}.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a bírói függetlenség két síkon értelmezhető: egyrészt szakmai függetlenséget, másrészt személyi függetlenséget jelent {lásd az Alaptörvény hatálya alatt először: 4/2014. (I. 30.) AB határozat, Indokolás [47]; lásd még: 33/2017. (XII. 6.) AB határozat, Indokolás [73]–[74]}. Ezeket a vetületeket egyik legutóbbi döntésében úgy foglalta össze a testület, hogy *„[a] szakmai függetlenség – a befolyásolástól mentes ítélkezési tevékenység – követelményét maga az Alaptörvény is rögzíti, amikor a 26. cikk (1) bekezdésében kifejezetten úgy rendelkezik, hogy a bírók »csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélkezési tevékenységükben nem utasíthatóak«. Ettől eltérően a személyi függetlenség azt a több összetevőből álló független közjogi státuszt jelenti, amely a bírót a szolgálati jogviszonyának fennállása során megilleti {lásd legutóbb: 22/2019. (VII. 5.) AB határozat, Indokolás [61]}. A státuszbeli és szervezeti garanciák körébe tartozik az Alaptörvény által is szabályozott elmozdíthatatlanság (a bíró akarata ellenére nem vonható el folyamatban lévő ügyeitől, és nem mozdítható el pozíciójából), továbbá például a bírókat megillető javadalmazás. Az elmozdíthatatlanság »egyebek között olyan személyes garancia, amely a bírák döntési autonómiájának biztosítója, mivel kizárja annak lehetőségét, hogy a törvényeknek és lelkiismeretének megfelelő ítélete miatt közvetett, a szolgálati jogviszonyával összefüggő retorzió érje» {33/2012. (VII. 17.) AB határozat, Indokolás [84]}. A*

szakmai és a személyes függetlenség tehát – számos előírással és garanciával (például: törvény alá rendeltség követelménye, utasíthatóság tilalma, elmozdíthatatlanság, javadalmazás, mentelmi jog, összeférhetetlenségi szabályok) körbeásta – együttesen az ítélkezés függetlenségét szolgálja.” (3076/2020. (III. 18.) AB határozat, Indokolás [33])

A 3154/2017. (VI. 21.) AB határozatban arra is emlékeztetett az Alkotmánybíróság, hogy „[a] bírának nemcsak a másik két hatalmi ág képviselőitől, hanem a többi bírótól is függetlennek kell lenniük. Ez a belső (a bírósági szervezetrendszeren belüli) függetlenség is kétirányú: az ítélkezési tevékenység függetlenségét egyrészt biztosítani kell a többi bíróval szemben, azaz garantálni kell, hogy a bírók saját szakmai meggyőződésük alapján ítélkezhessenek, másrészt ki kell zárni az igazgatási befolyásolás lehetőségét is [38/1993. (VI. 11.) AB határozat, ABH 1993, 256, 261–262].” {3154/2017. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [19]} [17]

A 33/2017. (XII. 6.) AB határozat kiemeli azt is, hogy “Az Alaptörvény ugyan a bírói függetlenséget nem kezeli alapjogként, de az Alkotmánybíróság értelmezése szerint a bírói függetlenségnek egyéb alaptörvényi rendelkezésekkel (pl. hatalommegosztás elvével) való együttes értelmezése fontos alkotmányossági kérdéseket vet fel [vö: 36/2013. (XII. 5.) AB határozat].”

Amint azt az Alkotmánybíróság 3173/2015. (IX. 23.) AB határozatában összefoglalta: „a bírói függetlenség »nemcsak igazságszolgáltatási vagy szervezési-igazgatási alapelv, hanem egyes elemeiben a bírói tisztséget viselő személy Alaptörvényben biztosított joga« (Indokolás [43]). Egy másik ügyben megállapította azt is, hogy »[a] bírák jogállásának lényeges eleme a személyes függetlenséggel, az elmozdíthatatlansággal összefüggésben a jogviszonyuk megszűnésének a szabályozása« {33/2012. (VII. 17.) AB határozat, Indokolás [87]}. [...] A bírói függetlenség – még akkor is, ha egyes elemeiben a bírák részére biztosított jogként is értelmezhető – az alkotmányos államszervezet egyik központi rendező elve, amelynek célja az ítélkezés befolyásmentességének garantálása, és egyúttal annak lehetővé tétele, hogy a bíró csak a törvénynek alárendelve, a belső meggyőződése alapján tudja meghozni döntését.” (Indokolás [31]–[32])

A 3536/2021. (XII. 22.) AB határozat szerint “A hatályos magyar jogi szabályozás a bírák megfelelő javadalmazását tehát a bírói függetlenség elválaszthatatlan lényegi részének, a bírói függetlenség érvényre juttatása egyik biztosítékának tekinti, és ennek megfelelően is szabályozza. [46] Az Alkotmánybíróság a 4/2014. (I. 30.) AB határozatban arra is rámutatott, hogy „[a]z Európa Tanács Miniszteri Bizottságának CM/Rec (2010)12 számú, a bírásról: függetlenség, hatékonyság és felelősség című ajánlása 53-55., a bírák javadalmazásáról szóló pontjaiban szintén a függetlenség egyik garanciájaként tekint a megfelelő javadalmazásra”; és az Alaptörvény, valamint a Bjt. hivatkozott rendelkezéseit figyelembe véve „azt állapította meg, hogy a bírakat megillető javadalmazás a bírói függetlenség részét, annak egyik elemét -képezi” (Indokolás [51]–[53]).

A bírói függetlenség három dimenzióban értelmezhető: szakmai, személyi és szervezeti függetlenség. A jelen ügyben elsősorban az első két dimenzió releváns. Szakmai függetlenség azt jelenti, hogy a bíró befolyásolástól mentes ítélkezési tevékenységet folytat, amelyet az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdése is rögzít azzal, hogy kimondja: *„a bírók csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélkezési tevékenységükben nem utasíthatóak.”* Személyi függetlenség ezzel szemben a bíró független közjogi státuszát, azaz az elmozdíthatatlanság, a javadalmazás, valamint az összeférhetetlenségi szabályok által biztosított pozícióját jelenti. Az elmozdíthatatlanság célja, hogy a bírók döntési autonómiáját védje, kizárva mindenféle retorziót, amely a szolgálati jogviszonyukon keresztül érvényesülhetne. Ebben a körben, garanciális elemként kezeli az Alkotmánybíróság gyakorlata azt is, hogy a bírói javadalmazás a bírói függetlenség részét képező, garanciális eleme.

A bírói függetlenség nem alapjog, ugyanakkor bizonyos elemeiben az Alaptörvény által biztosított jogként értelmezhető. Az Alkotmánybíróság kiemeli, hogy a bírói függetlenség nem a bírák privilégiuma, hanem a jogkeresők érdekét szolgálja, és ebből a nézőpontból számos alapjog érvényesítésének előfeltétel, az alapjogok „holdudvarába” tartozik. Bár az Alaptörvény külön nem kezeli alapjogként a bírói függetlenséget, annak értelmezése szorosan összefügg a hatalommegosztás elvével. Ez különösen fontos az alkotmányosság szempontjából. A bírónak nemcsak a végrehajtó és törvényhozó hatalomtól kell függetlennek lenniük (lásd a szervezeti függetlenség aspektusát), hanem belső szinten is, azaz a többi bíróval és a bírósági vezetők igazgatási befolyásával szemben is, amelynek szintén része az, hogy a bérezés körében sincsenek kiszolgálva olyan, a vezetők döntési kompetenciájába tartozó helyzetnek, amely a bérezésük csökkenésével járhat, amennyiben a bíró nem a bírósági vezetőknek megfelelő döntést hoz. A bírói függetlenség alkotmányos célja a befolyásmentesség biztosítása abból a célból, hogy a bíró kizárólag a törvényeknek és saját belső meggyőződésének megfelelően hozzon döntéseket. Ez tehát azt jelenti, hogy az Alaptörvényben deklarált, tisztességes eljáráshoz való jog kizárólag a bírói függetlenség biztosítása esetén érvényesül. Ebből következően a bírói kar egzisztenciális-gazdasági kiszolgáltatottsága esetén a hatalommegosztás elve is sérül.

A bírói függetlenség átfogó biztosítékszrendszere nélkülözhetetlen a jogállamiság fenntartásához. Az Alkotmánybíróság gyakorlatából világosan kitűnik, hogy a bírói függetlenség nem csupán a bírák érdekeit védi, hanem közvetlenül kapcsolódik az igazságszolgáltatás megbízhatóságához, a jogkeresők (alap)jogainak érvényesítéséhez és az alkotmányos rend fenntartásához. A függetlenség sérelme ezért nemcsak a bírók jogállását, hanem a társadalom igazságszolgáltatásba vetett bizalmát is aláássa. Megjegyezzük még e körben, hogy ezeken az aspektusokon is túlmutat a bírói függetlenség biztosítása.

Lars P. Feld és Stefan Voigt klasszikus, 2003-as tanulmányában vizsgálta a gazdasági növekedés és az igazságszolgáltatás függetlenségének kapcsolatát. A szerzők 57 ország tényleges tapasztalataira összpontosítva arra a következtetésre jutottak, hogy míg a jogi szabályozás nincs közvetlen hatással a reál-GDP-re és annak az egy főre jutó növekedésére (hiszen az érvényesülés hiányában „papírjog” maradhat), addig a tényleges bírói függetlenség pozitívan befolyásolja azt.

3. Az ügyészi függetlenség gyakorlata

3072/2015. (IV. 23.) AB határozatban az Alkotmánybíróság megállapította, hogy "[a] jogállamiság egyik alapvető elve a hatalmi ágak megosztására vonatkozik. Az Alaptörvény 29. cikkének (1) bekezdése a legfőbb ügyészt és az ügyészséget a hatalommegosztás rendszerében helyezi el és deklarálja a függetlenségüket. A legfőbb ügyész függetlenségének alkotmányos biztosítéka, hogy az Országgyűlés a köztársasági elnök javaslatára az ügyészek közül a képviselők kétharmadának szavazatával kilenc évre választja [29. cikk (4) bekezdés]. A legfőbb ügyész az Országgyűlésnek évente beszámol a tevékenységéről [29. cikk (5) bekezdés] és nem lehet tagja pártnak, továbbá nem folytathat politikai tevékenységet, ahogyan a többi ügyész sem [lásd: 29. cikk (6) bekezdés]. A legfőbb ügyészt semmilyen szerv, még az Országgyűlés sem utasíthatja. Az országgyűlési képviselő a legfőbb ügyészhez kérdést intézhet, de interpellációt nem nyújthat be [7. cikk (1) és (2) bekezdés]. [26] Mivel az ügyészi szervezet kizárólag a legfőbb ügyész vezetése és irányítása alatt működik, illetve a legfőbb ügyész nevezi ki az ügyészeket [29. cikk (3) bekezdés], ezért az ügyészi szervezet is független a többi hatalmi ágtól. E függetlenséget erősíti az Alaptörvény azáltal is, hogy – a többi alkotmányos szervhez hasonlóan – az ügyészségről is sarkalatos törvényt kell alkotni az országgyűlési képviselők kétharmados többségének szavazatával [29. cikk (7) bekezdés]. [27] Az ügyészség azonban nem önálló hatalmi ág, hanem az igazságszolgáltatás része, és mint közvádó az állam büntető igényének kizárólagos érvényesítője [29. cikk (1) bekezdés]. Az ügyészségről szóló 2011. évi CLXIII. törvény (a továbbiakban: Ütv.) ennek megfelelően rögzíti, hogy „az ügyészség független, csak a törvényeknek alárendelt önálló alkotmányos szervezet” [Ütv. 3. § (1)]. [28] Az igazságszolgáltatás közreműködőjeként a legfőbb ügyész és az ügyészség alapvető feladata, hogy a nyomozással összefüggésben a törvényben meghatározott jogokat gyakorolja, a közvádat képviselje a bírósági eljárásban és felügyeletet gyakoroljon a büntetés-végrehajtás törvényessége felett [Alaptörvény 29. cikk (2) bekezdés a)–c) pontok]. Ezt az alaptörvényi rendelkezést az Ütv. 2. § (1) bekezdése, valamint III. Fejezetének 1. címe, illetve a büntetőeljárás vonatkozásában a Be. rögzíti. Az ügyész leglényegesebb feladatai ennek megfelelően a vádemelés feltételeinek megállapítása végetti nyomozás vagy nyomoztatás; a nyomozás törvényessége feletti

felügyelet, illetőleg a nyomozással összefüggésben a törvényben meghatározott egyéb jogok gyakorlása; a vádemelés körébe tartozó közhatalmi jogkör gyakorlása; a bírósági eljárásban a vádképviselőt, illetőleg a jogorvoslati jogosultság gyakorlása. (A hatályos Be. XXII. Fejezete állapítja meg a katonai büntetőeljárás tekintetében az ügyész tevékenységére vonatkozó szabályokat.)” (Indokolás [25]–[28]).

A 28/2022. (XI. 8.) AB határozat szerint “Az Alkotmánybíróság korábbi gyakorlata során már részletesen vizsgálta az ügyészség alkotmányos helyzetét, amely során rögzítette, hogy az ügyészség nem önálló hatalmi ág, hanem az igazságszolgáltatás közreműködője. Közvádlokként az Alaptörvény 29. cikk (1) bekezdése alapján az állam büntető igényének kizárólagos -értvényesítője és mint ilyen – az igazságszolgáltatás közreműködőjeként – a legfőbb ügyész és az ügyészség alapvető feladata, hogy a nyomozással összefüggésben a törvényben meghatározott jogokat gyakorolja, a közvádat képviselje a bírósági eljárásban és felügyeletet gyakoroljon a büntetés-végrehajtás törvényessége felett [Alaptörvény 29. cikk (2) bekezdés a)–c) pontok]. Az Alaptörvény e rendelkezéseinek megfelelően fogadta el az Országgyűlés az ügyészségről szóló 2011. évi CLXIII. törvény 2. § (1) bekezdését, valamint III. Fejezetének 1. címét. Az ügyész leglényegesebb feladatai ennek megfelelően a vádemelés feltételeinek megállapítása -végetti nyomozás vagy nyomoztatás; a nyomozás törvényessége feletti felügyelet, illetőleg a nyomozással összefüggésben a törvényben meghatározott egyéb jogok gyakorlása; a vádemelés körébe tartozó közhatalmi jogkör gyakorlása; a bírósági eljárásban a vádképviselőt, illetőleg a jogorvoslati jogosultság gyakorlása {3072/2015. (IV. 23.) AB határozat (a továbbiakban: Abh1.), Indokolás [27]–[28]}. [21] Az Alkotmánybíróság az Abh1.-ben részletesen vizsgálta az igazságszolgáltatás egyes funkcióinak és az ügyészség szerepének kapcsolatát, amely vizsgálat során kiindulópontja az igazságszolgáltatás egyes funkcióinak egymástól való elkülönülése volt a büntetőeljárásban. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a funkciómegosztás elve alapján az ítélezés a bíróság feladata, amely az ügy érdeméről, a vádról szóló döntést foglalja magában, így a legmagasabb szintű alkotmányos garanciákkal – pl. a bírói függetlenség – övezett. Az ügyészség feladata ezzel szemben a közvádról történő rendelkezés, a vádmonopólium gyakorlása, ezért az ügyész esetében ugyanezek az alkotmányos garanciák – függetlenség és pártatlanság – eltérő vonásokkal rendelkeznek (Abh1., Indokolás [29]). Az Alaptörvény 29. cikke a legfőbb ügyész és az ügyészség tekintetében a függetlenséget és a közvád gyakorlásának monopóliumát rögzíti. Az Alaptörvény a függetlenséget tehát a legfőbb ügyész és az ügyészség egésze tekintetében fogalmazza meg, nem pedig az egyes ügyész vonatkozásában.” (indokolás [20]–[21]).

Fentiek alapján megállapítható, hogy hasonlóan a bírói függetlenséghez az ügyészi függetlenség is kapcsolódik a hatalommegosztás rendszeréhez és az ügyészi rendszer az igazságszolgáltatás része.

Természetesen az ügyészi pálya sajátosságaira tekintettel, az Alkotmánybírósági gyakorlatban is megjelenő módon, az ügyészi függetlenség nem értelmezhető úgy, mint a bírói függetlenség a konkrét ügyész vonatkozásában, hiszen az ügyészi szervezetrendszer kifejezett része az utasítás és az utasíthatóság. Ugyanakkor az igazságszolgáltatási hatalmi ági besorolásból és az ügyészség függetlenségének megfogalmazásából következik az, hogy az ügyészi függetlenségnek része az, hogy kifelé, tehát más hatalmi ágaktól az ügyészség független legyen. Ennek részeként pedig az ügyészek javadalmazása ugyanolyan személyi függetlenséget biztosító, garanciális elem, mint a bírák díjazása.

4. A bírói kirendelés díjazásának jogszerűtlensége

A bírói illetmény a ténylegesen betöltött és ellátott bírói feladatokhoz, tisztséghez tapad. **A bírák javadalmazásnak ki kell fejeznie a végzett munka által a bíróra nehezedő felelősség súlyát. Ezt kifejezetten, alapelveként rögzíti a jogállási törvény a 35. § (4) bekezdésben.** Ezt tükrözi a Bjt. illetményrendszere is, ahol a magasabb szinten, magasabb felelősség mellett, jellemzően bonyolultabb vagy más okból kiemelt ügyekben járnak el, ahol a tapasztalat, a szakmai tudás is fokozott követelmény. Kétségtelen az is, hogy a kiemeltebb ügyek esetén, az ügyek jellegére és súlyára tekintettel a bírói befolyásolás veszélye is magasabb, amelyet megfelelő díjazással szükséges kompenzálni, amelyet a Bjt. beosztási pótlék formájában határoz meg.

A Bjt. nem rendelkezik azonban a beosztási pótlékról abban az esetben, amennyiben a kirendelt bíró magasabb szintű bíróságon teljesít szolgálatot, mint ami az eredeti beosztása szerinti szolgálati hely. Ez esetben ugyanis nem kapja meg a magasabb beosztásért járó beosztási pótlékot. **A vertikális kirendelés tulajdonképpen a bíró részéről végzett minőségi többletmunka, mely nem lehetne ellentételezés nélküli alkotmányosan.**

A Bjt. nem képez koherens egységet, önmagában is ellentmondást hordoz: a magasabb szintre történő kirendelés esetére – az Ütv. 64. § (6) bekezdéshez hasonlóan – nem ír elő kifejezetten az adekvát pótlékra való jogosultságot annak ellenére, hogy a javadalmazásra való jogosultságot a felelősség súlyához igazítja. A felelősség súlya egyértelműen és kétséget kizáróan az elvégzett munkát kell, hogy takarja, ami a hatásköri szabályokban manifesztálódik, azaz azt kell kifejeznie, hogy a bíró mely ítélkezési szinten végzi tevékenységét.

Kiemelendő, hogy a bírói illetményalap költségvetési törvényben szabályozott tárgykör [Bjt. 169. §] és bár a Bjt. rendelkezik arról, hogy ez az összeg az előző évinél kevesebb nem lehet összességében, arról nem rendelkezik, hogy ez reálértékben sem csökkenhet. A bírói illetményemelés legutoljára 2022-ben történt, azóta a költségvetési törvények ezt azonos összeggel kezelik, úgy, hogy az infláció Központi Statisztikai Hivatal által mért mértéke azóta meghaladta a 30%-ot. A bírói fizetések tehát reálértékben jelentősen csökkentek.

Az illetményalap alacsony, változatlan voltára tekintettel fokozódik a kirendelés következtében elmaradt emelt illetmény kifizetésének problémája, hiszen az ténylegesen alkalmas arra, hogy annak alacsony volta, a beosztott bíró álláshelyén elvégzendő feladataira tekintettel, ne legyen alkalmas a személyes függetlenségének garantálására.

Aktuális kérdés a bírói függetlenség garanciáját jelentő méltó illetmény biztosítása. Hangsúlyozandó, hogy a vertikálisan kirendelt bírák tisztességes, az általuk végzett munkához igazodó bér hiányának kérdése legalább ugyanolyan fontos probléma figyelemmel arra is, hogy ők is a méltó illetményt el nem érő bérszint mellett ítélkeznek.

Az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdése értelmében a bírák szakmai és személyi függetlenségét garantálni kell. Az Alkotmánybíróság számos döntésében kiemelte, hogy a bírói függetlenség nem csupán egy szervezeti vagy igazgatási alapelv, hanem a bírói tisztséget viselő személyek Alaptörvényben biztosított joga. E függetlenség kettős dimenziója — szakmai és személyi — biztosítja, hogy a bírák ítélkezési tevékenységük során kizárólag a törvényeknek és lelkiismeretüknek legyenek alárendelve.

Az Alkotmánybíróság a fent idézett, 3536/2021. (XII. 22.) határozata egyértelművé teszi, hogy a bírák megfelelő javadalmazása a bírói függetlenség lényegi része. A testület rámutatott, hogy a megfelelő javadalmazás biztosítása nélkül fennáll annak a veszélye, hogy a bírákat közvetett nyomás érheti, például pénzügyi retorziók formájában. Ezért az Európa Tanács fentebb idézett ajánlásai is hangsúlyozzák a bírák fizetésének védelmét, mint a függetlenség egyik alapvető garanciáját.

A bírák javadalmazásának bármilyen csökkentése a függetlenség közvetlen sérelmét eredményezi. Amennyiben egy bíró kirendelés során kevesebb jövedelemhez jut, mint amennyi a szolgálati helye szerint egyébként neki járna az egyrészt az igazságszolgáltatásba vetett közbizalmat, másrészt a bírói munkavégzés autonómiáját veszélyezteti.

A Bjt. 31. § (1)-(5) és 186. § rendelkezései szerint a bíró kirendelhető más szolgálati helyre, akár hozzájárulása nélkül is. A törvény tartalmaz ugyan bizonyos rendelkezéseket a kirendelési díj megállapítására, de ezek valójában költségátalányi rendelkezések, nem pedig a kirendelés helye szerinti bér, pótlék biztosításának eszköze.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján, bár az ügyészi függetlenség alacsonyabb szintű, kevésbé átfogó védelmez élvez, mint a bírói függetlenség, az ügyészi bérezés a kirendelés esetén mégis garanciális szabályokkal körülbástyázott, ami az argumentum a minori ad maius érvelési szabálya alapján is tarthatatlan. Másképp megfogalmazva, amennyiben egy alacsonyabb függetlenségi követelményt elváró feltételrendszerben a kirendelés bérezésének megfelelő szabályozása garanciális elemként jelentkezik, mint az történik az Üjt-ben, akkor az szükségszerűen fogalmi eleme is a magasabb függetlenséget biztosító garanciális szabályrendszernek is, így az szükségszerűen része kell, hogy legyen a Bjt szabályrendszerének is. Jelenleg azonban a magasabb bíróságra történő kirendelés esetén ezek a garanciális szabályok hiányoznak, amely a fentiekre tekintettel a bírói függetlenség sérelmével járó díjazásbéli csökkenést eredményez a bírák számára.

A munkaviszonyra vonatkozó általános és alaptörvényi szabályok:

Az Mt. tartalmazza a munkajogban irányadó általános és garanciális szabályokat. Az Mt. 53. § (5) bekezdés a kirendelés esetére előírja, hogy a munkavállaló a kirendelés helye szerinti munkabérre jogosult. Azt a munkabért kell kapnia, amely az általa végzett munkát takarja, az általa végzett munka mennyiségét, minőségét kell tükröznie.

Az Mt. 12. § az egyenlő munkáért egyenlő bérezés – alaptörvényi gyökerű – elvét rögzíti és meghatározza az egyenlő munka megállapításánál irányadó szempontokat is, egyebek között az elvégzett munka természete, a szükséges szakképzettség, a szellemi erőfeszítés, tapasztalat, felelősség kérdése.

Az Mt. mellett releváns az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 7. § (1) bekezdése és 8. §-a is. Utalni kívánunk arra is, hogy az Alkotmánybíróság már korai ítélezési gyakorlatában hangsúlyozta (lásd a 137/B/1991. AB határozatot): az egyenlő értékű munkáért egyenlő bér követelményét a diszkrimináció általános tilalma egyik konkrét eseteként értelmezi.

A vizsgálandó rendelkezés – az alábbiak szerint – **sértik az egyenlő bánásmód alaptörvényi követelményét.**

Az Alkotmánybíróság a 42/2012. (XII. 20.) AB határozatban az Alkotmány és Alaptörvény irányadó rendelkezéseinek összevetése alapján megállapította, hogy az Alaptörvény XV. cikke változatlan tartalommal fenntartja az egyenlőség általános, a jogrendszer egészére, nem csak az alapjogokra kiterjedő követelményét és a hátrányos megkülönböztetés tilalmát. Ezért az általános egyenlőségi szabály alkalmazásának dogmatikájában változtatás nem indokolt, az Alkotmánybíróság az általános egyenlőségi szabállyal kapcsolatos eddigi gyakorlatát továbbra is irányadónak tekintette (Indokolás [22]–[27]). Mivel az Alaptörvény negyedik módosítását követően hozott 23/2013. (IX. 25.) AB határozat fenntartotta ezt az álláspontot (Indokolás [87]), ezért az általános egyenlőségi szabály és a hátrányos megkülönböztetés tilalma kapcsán nincs szükség a 13/2013. (VI. 17.) AB határozat szerinti vizsgálatra. **Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint az azonos szabályozási körbe vont jogalanyok közötti olyan alkotmányos indok nélkül tett megkülönböztetés tilos, amelynek következtében egyes jogalanyok hátrányos helyzetbe kerülnek.** Nem tekinthető viszont hátrányos megkülönböztetésnek, ha a jogi szabályozás különböző tulajdonságokkal bíró alanyi körre eltérő rendelkezéseket állapít meg, mert alkotmányellenes megkülönböztetés csak összehasonlítható – azonos csoportba tartozó – személyi körben lehetséges {lásd például: 3062/2012. (VII. 26.) AB határozat, Indokolás [168]}. **A hátrányos megkülönböztetés vizsgálatánál tehát az első eldöntendő kérdés, hogy az adott szabályozás tekintetében állított megkülönböztetés egymással összehasonlítható (homogén csoportba tartozó) alanyi körre vonatkozik-e.** Nézetünk szerint **a jelen ügyben homogén csoportot az igazságszolgáltatásban részt vevő személyek alkotnak.** Közöttük a szabályozás aszerint tesz különbséget, hogy ügyészi szolgálati jogviszonyban állnak vagy a bírói hatalmi ágban foglalkoztatottak.

A fentiek alapján a következőkben azt vizsgáljuk, hogy a megkülönböztetésnek van-e alkotmányos alapja. A diszkrimináció tilalma és az általános egyenlőségi szabály önálló tilalom, illetve alapjog, de nem önmagában alkalmazandó szabály, mivel – amellet, hogy hárompólusú jogviszonyt feltételez – csak valamely norma által biztosított joggal vagy előírt kötelezettséggel, illetve egyedi intézkedéssel összefüggésben értelmezhetők az abból eredő követelmények. Az Alkotmánybíróság gyakorlatában – a normakontrollra irányuló eljárásokban – a megkülönböztetés indokoltságának eldöntéséhez alkalmazott alkotmányos mérce elsősorban attól függ, hogy a megkülönböztetést tartalmazó szabály az Alaptörvény által biztosított alapjogok vagy a jogrendszer alacsonyabb szintű normája által biztosított jogok tekintetében valósítanak meg különbségtételt. Míg az előbbi esetben az alapjog-korlátozás szigorú – az

Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésének második mondatában is megjelenő – **szükségesség-arányosság tesztje** a mérce, addig az utóbbi esetben az **ésszerűségi tesztet** kell alkalmazni [30/1997. (IV. 29.) AB határozat, ABH 1997, 130, 139–140.]. A támadott szabály vizsgálata mindkét mérce alkalmazását szükségessé teszi, mivel erős alapjogi átsugárzással rendelkezik a bírói függetlenség, amely nem mellesleg alkotmányos jognak is tekintendő.

Az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésébe foglalt és az Alkotmánybíróság gyakorlatában kimunkált **szükségességi-arányossági teszt** alapján az Alaptörvényben biztosított jogorvoslathoz való jogot és a tisztességes eljáráshoz való jogot érintő korlátozás akkor felel meg az Alaptörvénynek, ha másik alapvető jog vagy szabadság védelme vagy érvényesülése, illetve egyéb alkotmányos érték védelme más módon nem érhető el, tehát a korlátozás feltétlenül (vagyis elkerülhetetlenül) szükséges valamely alapvető jog érvényesülése vagy alkotmányos érték védelme érdekében.

Az alapjog korlátozásának alkotmányosságához ezen túlmenően szükséges az is, hogy a korlátozás megfeleljen az arányosság követelményeinek: az elérni kívánt cél fontossága és az ennek érdekében okozott alapjog-sérelem súlya megfelelő arányban legyenek egymással. A jogalkotó a korlátozás során köteles az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt alkalmazni, és nem szabad érintenie az alapjog lényeges tartalmát (v.ö.: 879/B/1992. AB határozat, ABH 1996, 397, 401.) Nézetünk szerint a támadott rendeleti szabályok csak szűk, fiskális szempontok alapján indokolhatók, amelyek nem alkotmányos erejűek. Álláspontunk szerint a kifogásolt szabályozás az **ésszerűségi tesztnek sem felel meg**. E teszt alapján akkor alaptörvény-ellenes a megkülönböztetés, ha a megkülönböztetésnek nincs tárgyilagos mérlegelés szerinti ésszerű indoka, vagyis önkényes. Nézetünk szerint a támadott szabályba foglalt megkülönböztetésnek nincs tárgyilagos mérlegelés szerinti ésszerű indoka, mivel privilegizálja az ügyészeket a bírákhoz képest.

Fentiekre tekintettel kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg elsődlegesen, hogy **a bírák jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény 31. §-a ellentétes** az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével, C) cikk (1) bekezdésével, XXVIII. cikk (1) bekezdésével, 26. cikk (1) bekezdésével, 29. cikk (1) bekezdésével és ezért elsődlegesen állapítsa meg, hogy **a támadott törvényhely alaptörvény-ellenes és azt semmisítse meg**, másodlagosan, az Abtv. 46. § (1) bekezdése alapján hivatalból állapítsa meg, hogy a Bjt. szabályozatlansága miatt, a bérezés tekintetében bekövetkezett, beadványban tárgyalt probléma mulasztásban megnyilvánuló Alaptörvény-ellenességet idézett elő, harmadlagosan, hogy az Abtv. 46. § (3) bekezdése alapján hivatalból állapítsa meg hogy az Alaptörvény jogállamiság-klausulájából és a 26. cikk (1) bekezdéséből eredő alkotmányos követelmény, hogy a bírói hatalmi ágban foglalkoztatottak függetlenségét – munkakörük figyelembevételével – egységes

bérezés alapján szükséges garantálni, amely nem lehet más hatalmi ág döntésétől feltételes módon függő.

Egyéb nyilatkozatok

Az indítványozók a közérdekből nyilvános adataik, így különösen az indítvány közzétételéhez hozzájárulnak.

Budapest, 2024. december 18.

Tisztelettel,

A handwritten signature in black ink, consisting of stylized cursive letters and a long horizontal stroke extending to the right.

Név

Aláírás

3. KOMJATHI IMRE

Komjáthi Imre

4. KLUGHALMI ÁGNES

Klughalmi Ágnes

5. SZABÓ SÁNDOR

Szabó Sándor

6. VADDA ZOLTÁN

Vadda Zoltán

7. DR. HILLER ISTVÁN

Dr. Hiller István

8. DR. GUENOT ARNOLD

Dr. Guenot Arnold

9. DR. JARAIKÓZSÓ TUDÁS

Dr. Jarakózsó Tudás

10. DR. MOLNÁR ZSOLT

Dr. Molnár Zsolt

11. DR. GÖTH BERTOLD

Dr. Göth Bertold

12. HOSZÉKUNY DERSÓ

Hoszekuny Derso

13.

14.

15.

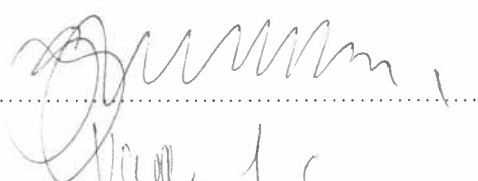
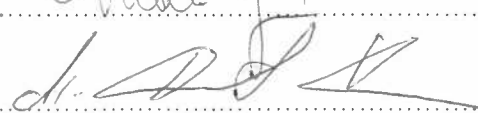
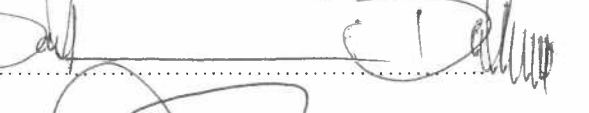
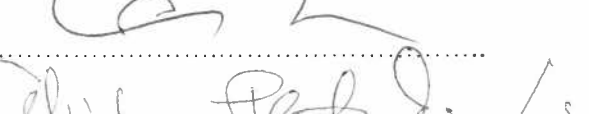
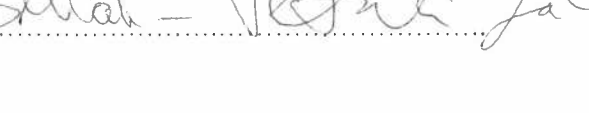
bérezés alapján szükséges garantálni, amely nem lehet más hatalmi ág döntésétől feltételes módon függő.

Egyéb nyilatkozatok

Az indítványozók a közérdekből nyilvános adataik, így különösen az indítvány közzétételéhez hozzájárulnak.

Budapest, 2024.

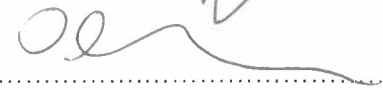
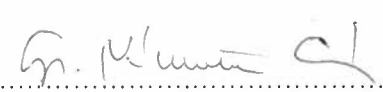
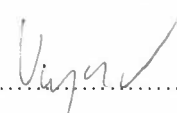
Tisztelettel,

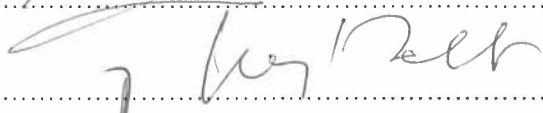
	Név	Aláírás
1.	Gyurácz Ferenc	
2.	DR. VADAI ANNA	
3.	Dr. David Ferenc	
4.	FOLÓI JUDIT	
5.	BARKÓCZI BALÁZS	
6.	Arató Gergely	
7.	Selcán-Petruschi László	

Név

Aláírás

8. Kálcsin Olga
9. Dr. Oláh Lajos
10. Gy. Németh Erőzet
11. Varga Ferenc
12. Hegedűs András
13. Varga Zoltán
14. Gréczy Zoltán
15. Dr. Kovács Zoltán

Név

Aláírás

3. BEDŐ DAVID

4. GELENCSEN FERENC

5. CSER KATALIN

6. SZABÓ RABOLCS

7. LÖCSEI LÁZS

8. HAJNAL MIKLÓS

9.

10.

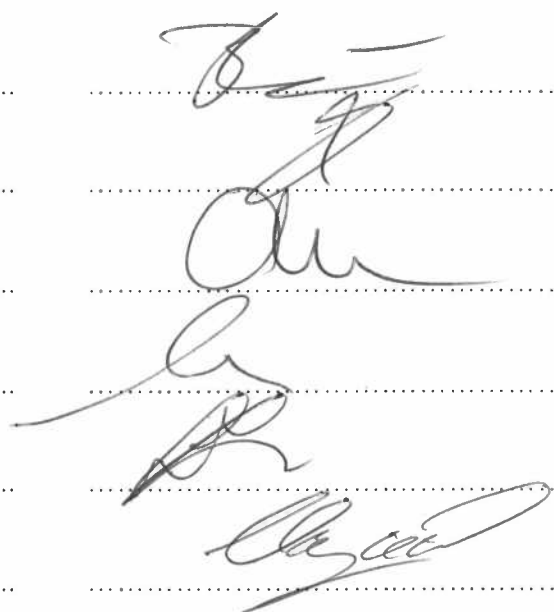
11.

12.

13.

14.

15.

The image shows five handwritten signatures in black ink, corresponding to the first five names listed on the left. The signatures are written on a set of three horizontal dotted lines. The first signature is for David Bedő, the second for Ferenc Gelencsen, the third for Katalin Cser, the fourth for Rabolcs Szabó, and the fifth for László Löcsei. The signatures are stylized and cursive.

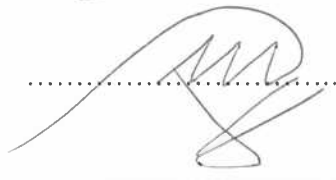
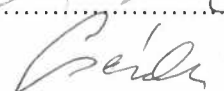
bérezés alapján szükséges garantálni, amely nem lehet más hatalmi ág döntésétől feltételes módon függő.

Egyéb nyilatkozatok

Az indítványozók a közérdekből nyilvános adataik, így különösen az indítvány közzétételéhez hozzájárulnak.

Budapest, 2024.

Tisztelettel,

	Név	Aláírás
1.	UNGÁR PÉTER	
2.	KANÁSI MAG MÁTÉ	
3.	DL KERESZTES USZÓ LÓRINT	
4.	BAKOS BERNADETT	
5.	Csávdai Antal	
6.		
7.		

bérezés alapján szükséges garantálni, amely nem lehet más hatalmi ág döntésétől feltételes módon függő.

Egyéb nyilatkozatok

Az indítványozók a közérdekből nyilvános adataik, így különösen az indítvány közzétételéhez hozzájárulnak.

Budapest, 2024.

Tisztelettel,

	Név	Aláírás
1.	TORDAI ZENCE	
2.	SLADÓ Tímea	
3.	DR. MELCZAK TAMÁS	
4.	BÉRI SÁNDOR	
5.	JÁNOSI ANOZAS	
6.	SZABÓ REBEKA	
7.		

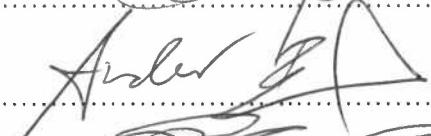
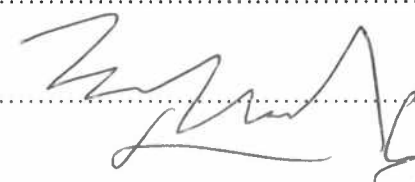
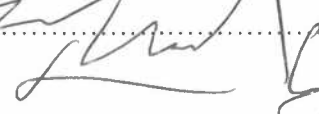
bérezés alapján szükséges garantálni, amely nem lehet más hatalmi ág döntésétől feltételes módon függő.

Egyéb nyilatkozatok

Az indítványozók a közérdekből nyilvános adataik, így különösen az indítvány közzétételéhez hozzájárulnak.

Budapest, 2024.

Tisztelettel,

	Név	Aláírás
1.	DR. LUKÁCS LÁSZLO GYÖRGY	
2.	BEVARE János	
3.	DUDÁS RÓBERT	
4.	ANDER BALÁZS	
5.	Bolassa Péter	
6.	Z. KÁRPÁTI DANIEL	
7.	Dr. Brenner Katalin	

Név

Aláírás

8.

SAS ZOCTANU

[Handwritten signature]

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

Név

Aláírás

3.

ה' חאדחא'ז'ט א'אוס

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.